

« هر جمعه، یک دقیقه با وحی: » (شماره: ۱۴)

« بینائی»، « اولین علامت حیات انسان. »

برای « امدادگران»، « علائم حیاتی افراد سانحه دیده » خیلی مهم است، و آنها « اولین علامتی » را که بررسی می کنند « واکنش بینایی » آن فرد است. زیرا اگر « چشم » فرد به « نور » واکنش نشان ندهد آن فرد یا « کور » است یا « مُرده ». از منظر قرآن نیز فردی که « نورانیت و خدایی بودن قرآن » را نمی بیند « کور » است: « **أَفَمَنْ يَعْلَمُ أَنَّمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ، كَمَنْ هُوَ أَعْمَى؟** ... (رعد/۱۹) (پس آیا آنکه آنچه از نزد خدا فرود آمده را حق می داند، مانند آنست که نابیناست؟)

آنکه « اسیرِ ظاهر بینی » باشد و « نورانیت قرآن و حقایق آیات الهی » را نبیند، نه فقط « زندگی دنیوی او تیره و تلخ » است، بلکه در « آخرت » هم « نابینا » محسور می شود: **وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَعْمَى** (طه/۱۲۴) « وحی و غیب و نورانیت و حقایق قرآن » را فقط « صاحبان قلب و عقل » می فهمند: ... « **إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُوا الْأَلْبَابِ** » (رعد/۱۹)

و آن « مغزداران! و صاحبان قلوب پاک و سالم»، « ۹ ویژگی زیبا » دارند:

الَّذِينَ: ۱- يُوفُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ ۲- وَ لَا يَنْقُضُونَ الْمِيثَاقَ (۲۰) ۳- وَ الَّذِينَ يَصِلُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ ۴- وَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ۵- وَ يَخَافُونَ سُوءَ الْحِسَابِ (۲۱) ۶- وَ الَّذِينَ صَبَرُوا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ ۷- وَ أَقَامُوا الصَّلَاةَ ۸- وَ أَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَ عَلَانِيَةً ۹- وَ يَدْرُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ أُولَئِكَ لَهُمْ عُقْبَى الدَّارِ (رعد/۲۲)

(آنها که به تعهدات الهی کاملا وفادارند و پیمان شکن نیستند و هر لایق پیوندی را پیوند می زنند، و در برابر خدا احساس کوچکی دارند و از کارنامه بد (خود) می ترسند و برای جلب نظر خدا صبورند، و نماز را اقامه می کنند و در پنهان و آشکار انفاق می کنند و بديها را با زیبایی پوشش می دهند ...)